

CAPITOLUL
UNU

+ CASA HELMSLEY +

Archer nu avea câine sau pisică, cum au mulți copii, dar avea un struț, un bursuc și o girafă. Casa Helmsley era plină de creaturi la toate cele patru etaje și în toate camerele. Creaturile mărgineau scările înguste și holurile încă și mai înguste. Toate erau umplute cu puf și nu puteau să facă nimic, însă asta nu îl deranja pe Archer. Și, din cauză că nu avea frați sau surori, Archer vorbea cu animalele.

— Bună dimineața, bursucule, spuse Archer în drum spre bucătărie. Cum e vremea azi?

— Îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că toamna ploioasă continuă, răspunse bursucul. Umezeala asta are un efect catastrofic asupra blănii. Uită-te puțin la scamele astea.

Archer îl bătu încetișor pe cap pe bursuc.

— Nici n-aș fi observat, minți el.

(Întotdeauna când umiditatea era mare, blana bur-
sucului era un dezastru.)

Doamna Helmsley își scoase capul din pragul ușii
bucătăriei.

— Cu cine vorbești? întrebă ea.

— Ă... cu nimeni, spuse Archer. Vorbeam singur.

Păși pe sub privirea încruntată a mamei lui și intră
în bucătărie.

După ce își luă micul dejun, constând din ceai cu lap-
te și pâine prăjită cu gem, Archer se apucă să exploreze.
O luă pe holul de la parter și intră în seră, o cameră de
sticlă plină de vitrine care dădea în grădina din spate,
și își lipi fața de una din vitrine, plină de insecte bizare
din junglă.

„Bine că sunt moarte“, se gândi el. Era sigur că una
din ele i-ar fi învinețit capul, dacă s-ar fi prins de dege-
tele lui de la picioare. Iar alta, presupunea, s-ar fi îngro-
pat sub pielea lui și ar fi decis să-și facă familie acolo,
înăuntru. „Foarte bine că sunt moarte.“

De-a lungul pereților erau alte vitrine de sticlă cu și-
ruri întregi de fluturi frumos aliniați. Archer observă
că aceștia nu erau tipul de fluturi care ar fi putut să te
intereseze și pe care ai fi vrut să-i fugărești. Dimpotrivă,
părea că ar putea să fie aceștia interesați de tine și să te
fugărească ei pe tine.

— E mai bine să ne ferim de acești fluturi, îi spuse
el girafei.

— O decizie înțeleaptă, dragul meu, răspunse girafa. Mă cutremur de fiecare dată când mă uit la ei.

— De fapt, crezi că așa ar trebui să-i numim, fluturi? întrebă Archer.

— Poate că *flutremuri* ar fi un termen mai potrivit, spuse girafa.

Archer zâmbi larg.

— Da. Categorie, ei sunt flutremuri.

Se întoarse să plece, însă fu cât pe ce să se izbească de tavan când descoperi că doamna Helmsley era în spatele lui, ținându-și bine șoldurile cu mâinile.

— Cu cine vorbești? insistă ea.

— A... cu nimeni, răspunse Archer. Vorbeam singur.

Archer se strecură pe sub fruntea ei încruntată și își continuă drumul.

• GLOCKENSPIEL ȘI BÂRFEALĂ •

Mama lui Archer, Helena E. Helmsley, organiza adesea dineuri la Casa Helmsley. Invitații acestor evenimente erau întotdeauna dornici să vadă casa care aparținea renumiților exploratori. Archer, pe de altă parte, nu era niciodată nerăbdător să îi vadă pe invitați.

— O să fie unul mare în seara asta, spuse el consolându-l pe struț cu o bătaie ușoară pe spate.

— Nu mă atinge, se răsti struțul. Ți-am spus să nu te apropii de mine cu mâinile alea mizerabile.

Archer își ceru scuze și se trase încet în spate. (Așa era struțul câteodată.)

Se întâmplă de multe ori ca adulții să îi privească pe copii ca și cum aceștia ar fi doar niște exponate de muzeu bizare. Acest tratament era și mai rău pentru un băiat ca Archer, aflat într-o casă ca asta. Mult mai rău. Așa că, în astfel de seri, Archer se străduia din răsuputeri, adesea cu prea puțin succes, să evadeze la etaj.

— Archer, spuse doamna Helmsley exact atunci când el puse piciorul pe scară. Aș vrea să ți-l prezint pe domnul Glockenspiel. E proprietarul unei fabrici de pixuri premiate din Germania.

Archer se întoarse și se apropie de bărbatul cu barba dichisită.

— Bună seara, domnule Globobil, spuse el.

Domnul Glockenspiel se încruntă. Domnul Helmsley se strădui să nu râdă, sarcină mult mai ușor de îndeplinit pentru doamna Helmsley.

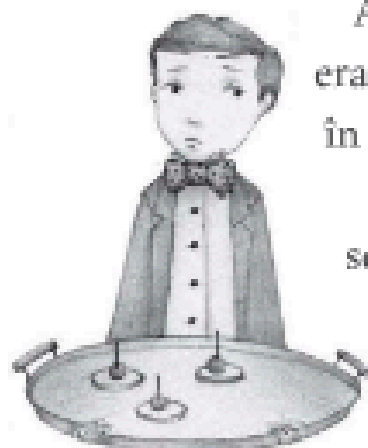
— *Glockenspiel*, insistă ea. Glo-cken-spiel.

— Exact așa, pufni Globobilul.

Archer se bucura că numele acestui om nu era Globobil. N-ai fi reușit să faci prea multe în viață cu un astfel de nume.

— Îmi cer scuze, domnule Plopospin, spuse Archer.

Domnul Helmsley fu cât pe ce să izbucnească. Doamna Helmsley îl prinse pe

Archer de braț. Îl conduse departe de Globobil și îi dădu sarcina de a trece pe la invitați cu o tavă cu castraveți.

— Zâmbește și dă din cap, atât, îi spuse ea, cu ochii ei căprui privind grav. În seara asta nu mai e nevoie să spui nimic.

În timp ce dădea ture cu castraveții, Archer zări un gentleman cu aspect răvășit care se furișa pe holuri ca și cum le-ar fi cunoscut foarte bine. Archer fu curios, așa că îl urmări și se uită cum bărbatul intră într-o cameră goală. Băgă discret capul pe ușă, dar fu cât pe ce să strige și să scape tava cu castraveți când descoperi că bărbatul se holba drept la el. Bărbatul îi făcu semn din cap să intre, apoi se lăsă ușor pe un fotoliu.

Archer rămase tăcut în fața necunoscutului, gândindu-se că acesta părea cel mai distonant invitat de la di-neul mamei lui. Și chiar dacă acest bărbat era bătrân, ochii lui verde deschis scânteiau plini de viață.

— Tu trebuie să fii Archer Helmsley, spuse el zâmbindu-i cald. Minunatul nepot al lui Ralph și Rachel Helmsley. Și văd că aduci cadouri.

Archer ridică tava.

— Vreți un castravete? întrebă el.

— Nu mi-au plăcut niciodată prea mult castraveții, recunosc bărbatul rotindu-și capul în jur, dar rămânând cu ochii ațintiți asupra lui Archer. Bunicii tăi au o casă minunată. Ce părere ai despre ei?

Archer ridică din umeri.

— Nu i-am întâlnit niciodată, răspunse el.

Bărbatul dădu din cap.

— N-aș putea spune că asta mă surprinde, însă sunt sigur că o să-i întâlnești cât de curând, spuse el.

Apoi își coborî vocea, deși în cameră nu mai era nimeni.

— Între noi fie vorba, continuă bătrânul, ei n-ar fi prea încântați de toate aceste întruniri pline de bârfeală din mărețele săli ale Casei Helmsley.

Archer nu era sigur ce înseamnă „bârfeală”, dar cuvântul îl făcu să zâmbească. Și se bucură să audă că nici bunicii lui nu îndrăgeau dineurile.

— Lumea e fascinantă, Archer Helmsley, continuă bărbatul. Dar uitându-te la oamenii ăștia n-ai cum să-ți dai seama de asta.

Bărbatul se uită la ceas.

— Îmi pare rău s-o spun, continuă el, dar trebuie să plec. Pot să mă sprijin de umărul tău?

Archer lăsă tava jos.

— Ar fi bine să plecăm cât mai repede posibil, spuse bărbatul ridicându-se și prinzându-l pe Archer de umăr. Ar fi bine s-o evităm pe...

Apoi tăcu brusc. Archer se uită lung la el.

— Pe cine să evităm? întrebă el.

Bărbatul zâmbi și scutură din cap.

— A, pe nimeni, răspunse el. Doar să nu fim prinși într-o conversație *indezirabilă*.

Archer fu de acord. La asemenea cine erau o grămadă de astfel de conversații. Însă el își cunoștea bine casa și îl conduse pe bărbat pe un drum ocolit, pe niște holuri goale și jos pe scări, până când ajunseră la ușă fără ca nimeni să-și dea seama.

Bărbatul se opri pe treptele de la intrare, conturat în lumina străzii ca o dără argintie și privi în jos spre Archer.

— Așa te îmbracă tot timpul, ca pe un pom de Crăciun? întrebă el.

Într-adevăr, costumul de catifea verde și papionul cu picățele roșii ale lui Archer îi ofereau un aspect destul de festiv. Doamna Helmsley spunea că Archer arăta ca un gentleman, dar el era de acord cu acest bărbat: arăta ca un pom de Crăciun.

Bărbatul îi puse ferm mâna pe umăr și spuse:

— Să nu uiți niciodată că ești un Helmsley, Archer. Și să fii un Helmsley înseamnă ceva.

Se întoarse să plece, dar Archer îl opri cu o întrebare.

— De unde îi cunoști pe bunicii mei? întrebă el.

— E o poveste lungă, răspunse bărbatul fără să se întoarcă. Amintește-mi să ți-o zic data viitoare când ne întâlnim.

Archer se uită la el cum merge șontâc pe trotuar, temându-se că ar putea să ajungă printre mașini, până când o mână se întinse în fața lui și închise ușa.

— Cine era? întrebă doamna Helmsley.

— Nu știu, spuse Archer. Îi cunoaște pe bunicul și bunica, însă.

Archer și-ar fi dorit să fi avut norocul acelui bărbat. El nu-și întâlnise niciodată bunicii, care de când se născuse el călătoreau prin lume. Pentru Archer, Ralph și Rachel Helmsley erau un mister învăluit în secret – un secret pe care el ar fi vrut foarte mult să-l afle. Dar, de fiecare dată când numele lor erau amintite, mama lui schimba mereu subiectul.

— Unde ți-e tava? întrebă ea.

Archer oftă și își luă iar tava, ca să-și continue turele cu castraveții. „Ești un Helmsley... și să fii un Helmsley înseamnă ceva.” Archer nu știa prea bine ce însemna asta, dar era destul de sigur că nu avea nimic de-a face cu castraveții. Totuși începu să șerpuiască prin camerele înșesate și era pe cale să încerce să evadeze a doua oară, când porcul spinos de pe calorifer îl întrebă dacă ar putea și el să guste un castravete.

— Da, spuse Archer, însă nu de față cu oamenii ăștia. Archer duse creatura în sufrageria goală.

— Au un gust groaznic, spuse porcul spinos.

Archer gustă și el unul și fu de acord. Îl lăsă pe prietenul lui țepos pe un scaun și se duse la bucătărie ca să găsească ceva mai bun. Cât era el plecat, invitații intrară în sufragerie ca să se așeze la masă. Domnul Glockenspiel nu observă că scaunul lui e deja ocupat și își trânti în grabă dosul pe porcul spinos. Archer se întoarse de la

bucătărie, dar se opri în ușă să se uite cum se holbează invitații și cum schelălăie domnul Glockenspiel. Tatăl lui era singurul căruia această scenă părea să-i facă plăcere.

— El e de vină! strigă Globobilul, frecându-și fundul și arătând cu degetul lui dolofan spre Archer.

Doamna Helmsley se roti pe scaun arătând de parcă ea ar fi fost cea care se așezase pe porcul spinos.

— Tu ai făcut asta? vru ea să știe.

Archer nu știa ce să spună, așa că nu spuse nimic.

Nu era un secret pentru el că aproape nimic din ce făcea nu era pe placul mamei lui. Și știa că ea nu îndrăgește casa la fel de mult ca el. Dar doamna Helmsley nu era o Helmsley prin sânge, și de multe ori așa se întâmplă.

Cu tatăl lui lucrurile stăteau altfel.

* UN TIP MIC ȘI ȚIPĂTOR COLORAT *

Tatăl lui Archer, Richard B. Helmsley, era avocat. Archer nu știa prea multe despre avocați și, ca să fie sincer, nici nu-l interesa. Ceea ce îl interesa pe el erau călătoriile secrete pe care le făceau el și tatăl lui. Acestea începuseră când Archer avea șapte ani și trebuiau întreprinse în secret, deoarece mamei lui nu-i plăcea ideea.

— Psss, îi șoptise domnul Helmsley într-o zi.

— Bună! izbucni Archer.

— Ssst, îl atenționează tatăl lui.

— De ce șoptești? șopti Archer.

— N-am timp să-ți explic. Urmează-mă.

Archer îl urmă pe tatăl lui afară, pe ușa de la intrare și apoi pe trotuar.

— Unde mergem? întrebă el.

Domnul Helmsley îl conduse spre Parcul Rosewood, care semăna mai mult cu o pădure întunecoasă și sălbatică. Aleile lui șerpuite dispăreau rapid, dar drept în față, deasupra frunzișului des, se înălțau turnurile de un portocaliu strălucitor ale Muzeului Rosewood. Lui Archer i se păru că muzeul e străvechi, decorat fiind cu înflorituri din teracotă și având un acoperiș verde plin de mușchi. Parcul din față avea nevoie de puțină îngrijire, însă lui Archer îi plăcea maiestruozitatea roasă de timp a întregului.

După ce intrară înăuntru, îl urmă pe tatăl lui pe nenumărate coridoare pline de nenumărate ciudățenii și ascultă povești despre cum tatăl lui fusese cât pe ce să devină cel mai mare explorator a nenumărate locuri.

— Apoi a fost cât pe ce să devin cel mai mare explorator al Egiptului, zise domnul Helmsley în timp ce se apropiau de un sarcofag al răposatului faraon Tappenkuse.

Archer îl admira pe tatăl lui și îi plăceau poveștile sale, dar știa că acesta e avocat.

— Și de ce n-ai făcut-o? întrebă el.

Domnul Helmsley își băgă mâinile în buzunarele sacoului. Era o întrebare simplă, dar adulții complică

adesea simplitatea. Iar când Archer îl întreba asta, domnul Helmsley schimba întotdeauna subiectul, ca mama lui când o întreba despre bunici.

— Știi că tipul ăsta mic și țipător colorat a fost unul din cei mai tineri faraoni care a condus vreodată Egiptul? spuse el, citind discret dintr-un ghid al muzeului. Tappy avea doar treisprezece ani când a devenit rege.

După ce se uită la Tappy, Archer decise că era bine că nu existau mulți regi de treisprezece ani.

— Pare deprimat, spuse el.

— Cred că e de la creionul de ochi, răspunse domnul Helmsley.

Își linse un deget și îl întinse spre sarcofag.

— N-aveți voie să atingeți, zise un paznic.

— Scuze, spuse domnul Helmsley.

— A vrut să devină rege? întrebă Archer.

Tatăl lui nu era sigur.

— A domnit doar doi ani înainte să moară.

Archer fu șocat.

— Păi, atunci nu cred c-a vrut să devină rege, spuse el depărtându-se de Tappenkuse.

Archer mai ascultă câteva povești despre aventurile posibile ale tatălui său, apoi îl urmă spre ieșire și pe trotuar, înspre casă. Mergând, se gândea la bunicii lui.

— Cum sunt în carne și oase și de ce nu sunt nicio dată acasă? întrebă el. Când o să-i cunosc?

— I-ai cunoscut când erai mic, spuse domnul Helmsley.

Archer se îndoia de acest lucru. Nu-și amintea nimic.

În vreme ce urcau treptele Casei Helmsley, Archer zări un pachet sprijinit de ușă. Era învelit în hârtie maro, legat cu sfoară roșie și adresat lui. Archer îl ridică rapid.

— Ce e ăsta? întrebă domnul Helmsley.

— Ce anume? spuse Archer, ascunzându-l la spate. Nu e nimic.

— Nu pare să fie „nimic“.

În clipa aceea, vecinul lor, domnul Glub, ieși din casă și strigă la domnul Helmsley.

— Nu te-am mai văzut de ceva timp!

Domnul Helmsley îi făcu cu mâna și coborî treptele să vorbească cu el. Archer se furișă înăuntru și urcă în camera lui.

* CU OCHIUL LA OCHIUL DE STICLĂ *

Archer intră în șifonierul lui, aprinse lumina și dădu la o parte umerășele cu haine, scoțând la iveală un întreg raft plin cu pachete. Toate erau de la bunicii lui, iar el le ținea ascunse, pentru că așa îi sugerase bunicul lui într-o scrisoare, dar și pentru că îi plăcea să aibă de ținut un secret. Se așeză pe podea, trase sfoara roșie și rupse hârtia.

Calm ecuatorial

ARCHER B. HELMSLEY
STRADA WILLOW NR. 375

15 OCTOMBRIE

ARCHER,

OBIECTUL ACESTA E PUȚIN CIUDAT, ÎNSĂ NE-AM GÂNDIT CĂ AR PUTEA SĂ-ȚI PLACĂ. NI L-A DAT UN CĂPITAN DE VAS, SINGURUL CARE A ȘTIUT CUM SĂ NE DUCĂ PE MUNTELE UNEI INSULE PE CARE CEI DIN PARTEA LOCULUI ÎL NUMEAU „MUNTELE MORȚII”.

ERA, DE FAPT, UN MUNTE MICUȚ. SE ÎNĂLȚA DREPT DIN APĂ ȘI ERA PRESĂRAT CU COPACI. ERA MAI FRUMOS DECÂT ÎȚI DĂ DE ÎNȚELES NUMELE LUI.

ÎN PACHET E UN OCHI DE STICLĂ. OCHIUL LUI DE STICLĂ. AVEA UN SINGUR OCHI CĂPITANUL. DAR ASTA NU-L DERANJA. NI L-A DAT NOUĂ LA ÎNTOARCERE, CA SĂ NU UITĂM CĂ AM VĂZUT ACEL MUNTE.

AI TĂI,

Ralph și Rachel Helmsley

Archer se uită la ochiul de sticlă. Ochiul de sticlă se uită înapoi la Archer. Archer îl luă și îl ținu lângă ochiul lui, gândindu-se că ar putea să vadă muntele, dar nu văzu decât spatele unui ochi de sticlă.

Archer tânjea să-i cunoască pe bunicii lui. Dacă te luai după scrisorile și casa lor, aceștia sigur erau niște oameni magnifici. Când aveau să se întoarcă? Archer spera că în curând. Începea să se plictisească de viața lui liniștită de pe Strada Willow. Mai mult decât orice, voia să pornească într-o

expediție împreună cu ei. O aventură – o aventură neobișnuită și stranie –, cum ar fi să te ducă un pelican la marginea lumii, cu un buzunar plin de pietricele, iar acolo Archer să poată să arunce pietrele de la mare înălțime și să se uite la ele cum se prăvălesc în întuneric.

Doamna Helmsley avea altfel de idei. De fiecare dată când se punea problema despre ce vrea Archer să devină, ea răspundea înaintea lui:

— Vrea să fie un avocat respectabil ca tatăl lui, spune ea.

Archer obișnuia să conteste acest lucru, însă și-a dat seama că n-avea rost. Nu putea să câștige niciodată o dispută cu mama lui. Iar în cazul ăsta nici nu era nevoie. Nu trebuia să facă altceva decât să aștepte ca bunicii lui să se întoarcă. Ei aveau să pună lucrurile în ordine.

• ORICE VESTE E O VESTE PROASTĂ •

În dimineața celei de-a noua aniversări a zilei lui de naștere, Archer deschise ușa de la intrare în speranța că va găsi un nou pachet cu numele lui, dar în schimb descoperi un ziar în care apărea numele bunicilor lui.

JURNALUL CALM ECUATORIAL

EXPLORATORI DISPĂRUȚI ÎN APELE ARCTICII

Renumiții exploratori Ralph și Rachel Helmsley au pornit într-o expediție în Antarctica cu intenția de a documenta obiceiurile relaționale ale pinguinilor. În timpul călătoriei lor spre sud, Ralph a zărit un aisberg care adăpostea două colonii diferite de pinguini.

— Trebuie să ne apropiem, a spus el. Eu mă urc pe aisberg.

Căpitanul a îndrumat vasul cât de aproape se putea în condiții de siguranță, iar echipajul a lăsat la apă o barcă. Ralph și Rachel au cârmit barca spre acea bucată impunătoare de gheață și s-au suit pe ea.

În timpul investigației lor de pe aisberg, cerul s-a întunecat deasupra lor și a început să ningă. Ralph Helmsley a spus că o să se întoarcă pe vas într-o oră, dar după două ore încă nu se vedea nici urmă de ei.

Căpitanul s-a uitat cum asupra aisbergului se lăsă o neagră liniștită. A sunat de mai multe ori din trompetă sperând să le indice drumul de întoarcere, dar soții Helmsley nu s-au întors. Căpitanul a dat alarma.

Cât de repede s-a putut, membrii echipajului au constituit un grup de căutare. Au legat o frânghie de siguranță de vas și au lăsat la apă o a doua barcă.

Căutarea lor a fost lungă. Aisbergul era imens. Nu i-au găsit pe soții Helmsley. Au găsit doar un pinguin și boneta lui Ralph Helmsley.

După ce s-au întors pe vas, căpitanul a oprit motoarele.

— Toți oamenii de veghe! a strigat el.

Echipajul s-a așezat lângă balustradă, cercetând în tăcere silueta cețoasă a aisbergului în speranța de a vedea sau auzi ceva, dar nu a auzit altceva decât valurile de sub ei.

Vremea s-a înrăutățit. Aisbergul a dispărut. Echipajul a renunțat.

Fără să aibă o variantă mai bună, căpitanul a pornit motoarele și soții Helmsley au fost abandonați. Deși nu există nicio dovadă care să sugereze că aceștia ar fi morți, situația nu arată prea bine.

Aubrey Glub
Redactor-șef